

Aleg 3

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie zniesienia obowiązku składania kaucyi służbowych przez funkcjonaryuszy Oddziału kasowego Wydziału krajowego.

Wysoki Sejmie!

Na podstawie §. 12. i ostatniego ust. §. 15. uchwały Wysokiego Sejmu z dnia 3. marca 1866 r. tudzież §. 8. uchwały Wysokiego Sejmu z dnia 3. stycznia 1874 obowiązani są urzędnicy kasy krajowej i woźny kasowy do składania kaucyi służbowych.

Kaucye te obowiązani są oni złożyć w wysokości rocznych płac w gotowiznie lub w papierach publicznych podług kursu.

W poszczególnych, godnych uwzględnienia wypadkach zezwala Wydział krajowy na spłatę kaucyi w miesięcznych ratach, strąconych z poborów obowiązane do złożenia kaucyi.

Kwota, która w myśl powołanych wyżej uchwał ma być tytułem kaucyi złożona, wynosi 31.000 K. Kwota już spłacona, wynosi 16.544 K, a liczba osób obowiązanych do składania kaucyi 12.

Najważniejszym celem kaucyi służbowych było zapewnienie funduszowi krajowemu odszkodowania na wypadek, gdyby fundusz ten skutkiem winy urzędnika lub skutkiem przypadku miał być na szkodę narażonym.

Że pod tym względem kaucye wobec nadzwyczajnego zwrostu obrotów kasowych, utraciły swe pierwotne znaczenie, okazuje się stąd, że z jednej strony, jeżeli rozchodzi się o odszkodowanie kwot znaczniejszych, nie przedstawiają dostatecznego pokrycia, gdyż nie zostają w żadnym stosunku do powierzonych urzędnikom sum, a z drugiej strony, o ile rozchodzi się o odszkodowanie kwot mniejszych, odszkodowanie to i bez kaucyi w innej drodze osiągniętem być może.

Oprócz tego, ściśle materyalnego znaczenia, przypisywano kaucyom do pewnego stopnia znaczenie prewencyjne; obawa bowiem przed utratą kaucyi miała powstrzymywać od możliwych nadużyć, a co więcej, powodować większą ostrożność i gorliwość urzędników w wykonywaniu obowiązków urzędowych.

Zadania tego jednak kaucye nie spełniają; trudno bowiem przypuścić, ażeby urzędnika niesumiennego powstrzymała od defraudacyi obawa przed utratą kaucyi, jeżeli nie zdołają powstrzymać go inne o wiele groźniejsze następstwa, jak wydalenie ze służby, utrata pensyi i karno-sądowa odpowiedzialność.

W tym kierunku, ściśle wykonywana kontrola, będzie mieć zawsze większe niż kaucya znaczenie.

Również trudno przypuścić, ażeby kaucya mogła przyczynić się do usunięcia opieszłości, a powodowała większą gorliwość i staranność urzędnika. W tym kie-

runku daleko większą gwarancję dają jego ambicya i poczucie obowiązku i odpowiedzialność.

Natomiast obowiązek składania kaucyi, jest dla urzędników, zwłaszcza dla urzędników młodszych ze szczupłymi poborami, lub nie mogących liczyć na pomoc rodziny, ciężarem bardzo wielkim, wymaga często dużych ofiar, a co najgorsze, jest niejednokrotnie powodem największego złego, t. j. zadłużenia się.

Funkcyonaryusze kasy krajowej odczuwając dotkliwie ciężar, jaki na nich wkłada obowiązek uiszczania kaucyi, wnieśli do Wydziału krajowego prośbę o wyjednanie u Wysokiego Sejmu zniesienia tego obowiązku.

Z tych samych, jak wyżej przytoczono, motywów zostały kaucye funkcyonaryuszy rządowych ustawą z dnia 18. lipca 1903 Nr. 203 Dz. u. p. zniesione.

Na podstawie powyższego sprawozdania i uwzględnieniu prośby funkcyonaryuszy Oddziału kasowego Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Znosi się postanowienia §. 12. i końcowego ustępu §. 15. uchwały Sejmu z dnia 3. marca 1866, tudzież postanowienie §. 3. uchwały Sejmu z dnia 3. stycznia 1874 o obowiązku składania przez funkcyonaryuszów Oddziału kasowego Wydziału krajowego kaucyi służbowych.

II. Upoważnia się Wydział krajowy do zwrotu funkcyonaryuszom kasy krajowej złożonych przez nich kaucyi służbowych.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

S. Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Członek Wydziału krajowego.